

Az utolsó vacsorán Péter nagyon megbotránkozik azon, hogy Jézus meg akarja mosni mindannyiuk lábát. Nem érti, mit akar ezzel mutatni a Mester. Azt hiszi, itt a helyes válasz a szerénykedő elutasítás: „Juj, Mester, nem engedem, az enyémet neeeee!”... De Jézus tesz egy nagy kérdőjelet a mi jól bejáratott fogalmainkhoz: úr-szolga; alárendelt-följebbvaló; nagyság-kicsiség; befolyásos-jelentéktelen; gazdag-szegény... stb. Elemelkedik ezektől, és mutat egy teljesen új távlatot: folyamatos és élő szeretetközösségben lenni emberi mivoltunk ellenére vele, a Fiúval és az Atyával, befogadni a Fiút és az Atyát, elfogadni, hogy ehhez méltónak teremtett meg minket az Isten, és várja, akarja, hogy válaszoljunk a hívására.

Sőt, még ennél is többre hív minket, ha már képesek vagyunk felfogni, elfogadni, és megélni a szeretetre kiválasztottságunkat: vigyük ezt tovább más embereknek is, legyünk ennek az örömhírnék a küldöttei!

- Milyen istenképet közvetítek én a velem együtt élőknek? Mennyire vagyok jó megjelenítője a közösségre hívó szeretetnek?
- Jézusom, Te Júdással is együtt ültél az asztalnál. Hiszek-e még abban, hogy a keményszívűek lelkében is visszhangozhat egyszer majd a Tőled tanult, Tőled kapott szavam, tettem?
- Meglátom-e a lehetőséget a barátkozásra, megtalálom-e a megfelelő, a jó szót a másik emberhez?
- Van-e bátorságom egy nem várt jócselekedettel „kiakasztani”, megdöbbenteni az arra „érdemtelen”, hátha egyszer elgondolkodik...?!

Magyar Ági, Székesfehérvár